

**✝ Перенесення чесних мощів святого отця нашого
Івана Золотоустого; 27 січень.**

Тропар (глас 8): Ликуює божественна Церква* і вся вселенна празнує світло перенесення твоїх чудесних мощів,* святителю преподобний, Іване Золотоустий,* між святителями благочесно пожив ти і мучеником добровільно став ти.* Тому співаємо тобі, страдальче, і страсотерпче, і святителів співпрестольнику:* Моли Христа Бога, щоб спаслися душі наші.

+Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові. І нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Кондак (глас 1): Возвеселилася таїнственно чесна Церква* поверненням чесних твоїх мощів* і, скривши їх, як золото багатющинне,* тим, що оспівують тебе, подає невичерпно благодать зціління* – молитвами твоїми, Іване Золотоустий.

Прокімен (глас 1): Уста мої промовлять премудрість* і роздуми серця мого – розуміння (Пс 48,4).

Стих: Послухайте це, всі народи, почуйте, всі, хто живете по вселенній (Пс 48,2).

Апостол: (Євр 7,26-8,2): *Браття*, якраз і годилося, щоб ми мали такого первосвященика непорочного, відлученого від грішників і вищого за небеса, який не має потреби, як архиереї, щодня приносити перше за власні гріхи жертви, а потім за гріхи народу, бо він зробив це раз, принісши себе самого в жертву. Закон бо настановляє архиереями людей, немочі підлеглих, а слово клятви, що було після закону, настановляє Сина, що навіки досконалий. Головна ж річ нашої бесіди та, що ми маємо такого архиерея, який возсів на небі по правиці престоло Величі, служителя святині й справжнього намету, що його Господь спорудив, не чоловік.

Алилуя (глас 2):

Стих: Слухайте уважно, люди мої, закону мого, приклоніть вухо ваше до слів уст моїх (Пс 77,1).

Стих: Відкрию у притчах уста мої, звіщу таємне спершу (Пс 77,2).

Євангеліє: (Ів 10,9-16): *Сказав Господь до юдеїв*, що прийшли до нього: «Я – двері. Хто увійде крізь мене – спасеться. Увійде він, вийде – і знайде пасовисько! Не приходять злодій, хіба щоб красти, вбивати, вигублювати. Я прийшов, щоб мали життя – щоб достоту мали. Я – добрий пастир. Добрий пастир життя своє за овець покладе. Наймит, що не є пастир, якому вівці не належать, – бачить вовка, що надходить, та й полишає вівці і біжить геть. А вовк хапає їх і розполохує. Бо він – наймит і не турбується вівцями. Я ж – добрий пастир і знаю своїх, а мої мене знають. Як Отець мій мене знає, і я знаю Отця, і життя своє кладу я за моїх овець. Ще й інші вівці я маю, що не з цієї кошари. Я і їх мушу привести, і вчують вони мій голос, – і буде одне стадо й один пастир!»

Причасний: В пам'ять вічну буде праведник,* злих слухів не убоїться (Пс 111,6-7).
Алилуя (х3).